

A Társaság

Zimmerauer műterem felvétele.

báró Rotschild Alfonzné, Sebag-Montefiore Clarice bárónő.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Schneider Rózi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A TÁRSASÁG

hasábjaira előkelőbb cégek részéről hirdetések feladhatók a kiadó-
hivatalban, IV., Reáltanoda-utca 18. Telefon: József 25-11.

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihul-
lástól vagy megöszü-
léstől meg akarja vé-
deni, úgy használjon
TANNIBETUL haj- és
fejbőrápoló szerit.
Száras, vékonyzálu
hajnak használjon

**ZSIROS
TANNIBETULT.**

Zsíros hajnak és erős
bőrhámlásu fejbőrnek
használjon

**SZÁRAZ
TANNIBETULT.**

Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, drogueriában
és illatszertárban. 6 üveg vételnél bérmentesen
szállítok. — Egyedüli készítője:

DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

BELVÁROSI PENZIO

BUDAPEST, IV. KER., VERESS PÁLNÉ-UTCA 10. SZÁM.

Előkelő otthon // Kényelmes szobák // Uri étkezés

A nyári idény alatt árengedmény.
Tájékoztatásért tessék irni.

ORBÁN FIVÉREK

Drapéria. — Higienikus készülékek — Fényképészeti cikkek.
Budapest, IV., Veress Pálné-utca 10. (Irányi-u. sarok.)

Ifj. Gonda Béla:

FIATAL LÁNY OTTHON.

Ára füzve 6.— kor., disz-
kötésben 10.— kor.

FIUK KÖNYVE.

Ára 6 — kor., portó 45 fill.

Megrendelhető a szerző-
nél: I., Budafoki-ut 22.

Levélpapírt, borítékot leg-
finomabb bélelt kivitelben
szállít

**FRÖHLICH ÉS
FELDMANN**

Budapest,

VII., Kertész-utca 43. sz.

Külföldi parfümök

Ajánlok **LEGFINOMABB PARFÜMÖKET** dekáneként:
Coeur de Jeanette, Chevalier d'Orsay, Quelque fleursi
Ambra Antique, Batschari, Lorigan 10.— K. Rózsa bonafide,
Hygiae Chypre, Thule, Vademeum, Serenissima, Kairó,
mákvirág, Ibolya, Ideal, Khasana, Isola bella, Lorna,
Buvardia, Orgona, Gyöngyvirág, Akácia, Orchidea parfümöt
6.— K-ért dekáneként utánvétellel. — Gyártelep: **HYVARJON**
& **COMP.** Egyedüli szétküldési hely **GROSS ANTAL**
kivitelé háza **Budapest, VIII., József-kör ut 23. ászm.**

ELSŐ ORSZÁGOS SZABADALMAZOTT MÁRVÁNYMŰGYÁR

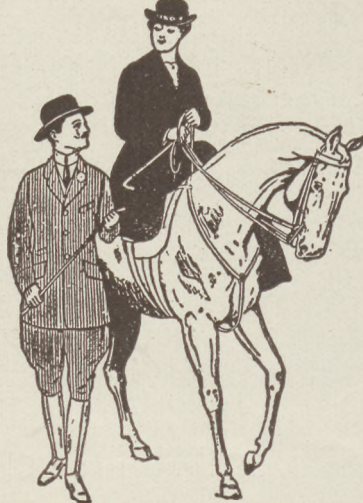

Gerenday A. és fia

siremlékgyárosok

Budapest, VIII., Köztemető-u. 7.

MŰVÉSZI SIREMLÉKEK.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
lettek. Kabátok, szörmék. Kosztümök
14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
ujabb szabásu hölgylovaglőltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A Társaság

[SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
34-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-UL. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Budapest,

Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K, Egyes szám ára 1 K 20 fill.

1918. augusztus 25

Salm-Salm Rosemary hercegnő.

Kosel műterem felvétele.

Seefried grófné, Erzsébet bajor hercegnő és fia, Ferenc József gróf.
Zimmerauer műterem felvétele.

Egy szerelmes ifju története.

Irta Ujhelyi Nándor.

Regény.

A hivatalos lény körülbámult és jól megnézve a sátort, meglátta a bejárat felett ékeskedő felírást és silabizálni kezdte:

— Bu-fá-lo Bill előke-lő, nemzet-közi és utol-érhe-tet-len ci-ir-kusza. — Felkiáltott mint aki hirtelen kinyilatkoztatásban részesült:

— Jé, hát maguk cirkusz? Gondúhattam vóna. Hát csak szedelőzködjenek fel, aztán gyűjjenek a szolgabíró nagyságos urhoz, engedélyt kérni. Jé, hát bohócok?

— Menjen a pokol fészkes fenekének a legforróbb mélységébe, — válaszolt most már Karmazsin ordítva. — Bohóc az apja ura csemetéje, maga öreg clown! — tette hozzá méltatlankodva.

A hivatalos lény dühös hangon kiáltotta, botját, mint egy kormánypálcát, vagy mint egy tamburmajor a bunkóját, felemelve:

— Én bohóc? Én! Eén? Balaton-Bimbós hivatalos hatalma vagyok, tudják meg, ha nem tudták. Igazolják magukat, feljelentem magukat, tilos letelepedésért, meg tilos horgászásért.

— Maga hivatalos hatalom? — érdeklődött Bulcsu és hozzátette még: — Aztán ne ordítson, mert megvágom magamat és nem látogathatom meg Lillát.

A hivatalos lény mellére ütött.

— Én Balaton-Bimbós mezőőre vagyok, érte? — Olyan volt e hang, mint amivel egy álruhás uralkodó fedi fel kilétét, de semmi hatást nem tett. A mezőség őre várakozón hallgatott, azután megszólalt: — Mondják a nevüket! — és elő kezdett huzni zsebéből valami noteszfélét és egy plajbászt kezdett hivatalos szigorral nyálazni.

— Intervju akar csinálni, barátom, talán a *Bimbósi Futár* küldte ki Önt? — érdeklődött Kámzsa. A csósz most már dühbe jött, az intervju szó, miről valami homályos sejtelem azt sugta neki, hogy olyantéle gazság lehet, mint a tilosban való legeltetés, felbőszítette.

— A nevüket! — ordította, — mert különben bekisérem magukat. — Bulcsu megvágta magát a hirtelen ordításra és felugrott bezappanozott arccal, kezében villogó borotvával és elkiáltotta magát:

— Mezőcsósz, leguillotinozlak!

A mezőcsósz ekkor rémülten lépett hátra, látta a borotvát, hallotta a rettenetes szót, miről nem tudta, hogy mit jelent, de helyesen úgy sejtette, hogy nyakelvágról van szó. Ugyanekkor azonban Aranyásó is felugrott, odarohant és berohanva a sátorba, kiugrott, és ráfogta a mezőcsósze Okos Domonkos. Mikor a hivatalos hatalom megpillantotta a rettenetes fegyvert, a revolverek atyját, »gyilkosok, csendőr, segítség« ordítással elrohant. Barátaink hangos nevetéssel néztek utána, azután reggelizéshez láttak.

Mintegy másfél óra mulva messziről egy csoportot pillantottak meg, a csoport, midőn közelebb ért, felbomlott alkatelemeire. Két marcona, hegyes bajuszu, hegyes képű, hegyes szuronyu csendőr jött elől, mögöttük egy sárga vászonruhába öltözött hosszú haju szőke ifju jött, arcán bajusz nem volt, de csenevész pofaszakáll, fején pedig egy zöldtollas vadászkalap. Mellette egy comme il faut öltözött, barnára lesült, lovaglópálcás fiatal férfi ment, ki iránt a hosszú haju ifju látható tisztelettel viselkedett. Leghátul jött, óvatosan pislogva a mezőcsósze. Bulcsu már fel volt öltözve ragyogó fehér cipőjébe, nadrágjába, kalapjába, hogy elinduljon Lillához, Aranyásó befejezte a horgászást nyolc hal eredménnyel: ebédjükkel. Karmazsin pedig festőállványát állította fel. Kámzsa még mindig a fűvön hevert és még mindig verseit olvasta. Barátaink megpillantva a csoportot a hátul oldalgó hivatalos hatalommal, kissé megrökönyödtek, tekintettel a két csendőrrre.

— Baj lesz, baj, — aggódott Bulcsu, Kámzsa pedig körülnézett, hogy vajjon az erdőbe vagy a Balatonba szaladjon-e? A csoport odaért, a csósz előugrott hátulról, botjával rájuk mutatott és kiáltotta:

— Ezek azok, nagyságos szolgabíró ur, gyilkosok, rablók, bohócok, — azután hátra ugrott a csendőrfedezék mögé.

A barnára sült fiatalember előlépett és érdeklődve nézte végig barátainkat, azután szigoru hangon megszólalt, szavait Bulcsuhoz intézve:

— Önöket hivatalos hatalom elleni erőszakkal vadjolják. Az önök társulata magánterületen, hivatalos engedély nélkül telepedett le. Mindenekelőtt igazolják magukat, az ilyen cirkusznépséggel mindig galiba van. Tudhatnák, hogy először nálam, a szolgabírónál kell jelentkezni.

Bulcsu elképedve bámult a szolgabíróra, de ekkor Aranyásó, ki érdeklődve nézte a szolgabírót, előlépett és egy monoklit illesztve szemére — Aranyásó ilyenekkel is fel volt szerelve — végigmérte és felkiáltott:

— Bámulatos, ha nem volnék ötven éves, azt hinném a Gyurka, hát szakasztott a Gyurka. Mondd csak, öcsém uram, ugy-e, te a Gyurka fia vagy?

A szolgabíró zavartan és valahogy a tegezéstől, a monoklitól, Aranyásó hangjától kikökenve a hivatalos hangból, felelte:

— Igen, én Bessenyő György fia vagyok.

Aranyásó odarohant hozzá:

— Minő hasonlatosság, szakasztott a Gyurka, éppen ilyen volt huszonöt év előtt, midőn a hetes huszároknál szolgáltunk. Csakhogy újra látni fogom, minő rég is nem láttam. Egyszer találkoztam csak vele Baden-Badenben, Lobkowitz Ferdi barátommal voltam és így csak barátságosan hátbavágtuk egymást. Derék ember, bölcs ember a Gyurka, olyan okos beszédekkel mondott mint képviselő, hogy lefordítottam a derék Haldanenak, ki akkor még csak államtitkár volt, egyet, mire azt mondta: ez az ember nálunk Angliában rögtön miniszter lenne. Ugy örülök öcsém, hogy láthatom végre az apádat. Hej Gyurka, megiszok veled egy pár hordó Badacsonyit a nyáron.

A szolgabíró arcán a csodálkozás, az elragadtatás, a szomorúság váltakozott, végül egész zavartan és meghatottan felelte:

— De, kedves bátyám, édesapám ezelőtt négy évvel meghalt, hát nem tudja?

Aranyásó szomorúan bámult maga elé, levette a monokliját, megtörülte kezével a szemét és mintegy magának suttozta:

— Hát meghalt a Gyurka... Minő csapás! Rég nem láttam, de azért jó volt tudni, hogy él a Gyurka, találkozom a Gyurkával majd csak egyszer. És meghalt. Mulik az élet, mulik, mulik. Hát persze, négy évvel ezelőtt Egyiptomban voltam a Khedivénél, azután Szudánban, azután Indiában utaztam Lord Newcastlevel, magyar lapot nem láttam másfél évig.

A szolgabíró tünődve nézte a társaságot, senki sem szólt közülök, érezték, hogy legjobb Aranyásóra hagyni a dolgot, Kámzsa az új nevek hatása alatt megilletődve nézte Aranyásót, Bulcsu a sok névben gyanakodott, sőt határozottan nem hitt, de, ugylátszik, hogy Aranyásó ismerte a szolgabíró jobbletre szenderült apját — konstátálta.

A szolgabíró végre Aranyásóhoz fordulva zavartan szólt:

— Bátyám, itt valami félreértés lesz talán. Ez a császár azt mondta, hogy cirkusz telepedett le itt és hogy puskával, borotvával megkergették. És ez a sátor tényleg cirkuszé lehet, mint a plakátok mutatják és a felírás is.

Aranyásó hahotázni kezdett:

— Hát mi cirkusz vagyunk? Nohát óriási! Fiúk, hogy mi cirkusz vagyunk! Mi elhatároztuk, hogy a Balaton mellett és Bimbósnál fogjuk tölteni a nyarat, még pedig, mint az amerikai előkelőség szokta, sátorban tanyázva, halászva, festve. Barátom, Huba kamarás felajánlotta sátorát, mi a Fehérvár melletti birtokán volt. Pompás oroszlánsátor lehetett, de mi nem ettünk belőle, mert mikor autónkon tegnap el-

mentünk érte, kiderült, hogy elégett. És minthogy már nekifogtunk az utnak, visszatérni nem lehet, a derék jószágigazgató ideadta nekünk ezt a sátort, amit vándorkomédiások hagytak ott. Már minthogy mi cirkusz vagyunk! Nohát, ez óriási! De bemutatom neked társaságunkat. Én, ha nem ismernél, ha véletlenül külföldi lapokban nem láttad lefényképezve a pofámat, Aba Sámuel vagyok. Ez az ur itt nemes kiskunujzállási Kuun Bulcsu, ez az ur pedig Karmazsin, a híres fővárosi festőművész, ez pedig Kámzsa, a híres fővárosi költő. No, most már ismerj minket, hát küld el a császt és zsan-dárokat a pokolba.

A hosszuhaju ifju, ki figyelve és bámulva hallgatta a beszélgetést, örvendezve kiáltott fel az utolsó neveknel:

— Hát kegyed Kuun Bulcsu, aki azt a regényt írta, aminek címe: Budapesti Vásár és kegyed Kámzsa, a költő és Karmazsin, a festő? Nem ismerem névről az urakat, de hát ez nagyszerű, kegyedék Bimbóson telepednek le, minő forgalom! Meg tetszik énekelni, meg tetszik festeni, meg tetszik regénybe írni a Balatont? Minő nagyszerű! Engedjék meg, hogy üdvözöljem kegyedeket és bemutakozzam:

— Gerzson Döme vagyok, magam is Árkádiából való, de persze csak szerényen, csak szerényen és Bimbóson segédjegyző.

Hofer Kunoné, Dessewffy Ilona grófnő és fia Károly Frigyes.

Wachoux F. felvétele.

Az ismerkedés megtörtént, Bessenyő ur, kinek minden aggodalma eloszlott, elküldte a megrökönyödött csószot a csendőrökkel, azután letelepedett egy pokrócra, mit felajánlottak neki és a többiek is helyet foglaltak. Gerzson meglátott egy nyitott könyvet, rácsapott, meglátta, hogy versek, hogy »Szerelmes Sónajok«, hogy szerzőjük Kámzsa és tiszteletteljes örömmel, meghatott bámulattal nézett Kámzsára, ki jóakarattal szólott:

— Majd odaadom olvasni. A *Budapesti Irodalmi Iránytű* azt írta róla többek közt, hogy remekmű.

— Azt írta az Iránytű? — rebegte Gerzson áhitattal.

— Azt, — felelte kinyilatkoztatásszerűen Kámzsa.

A szolgabíró megvakarta a tarkóját és végül megszólalt, csöppet sem hivatalos hangon:

— Tehát, te bátyám, itt akarsz nyaralni és ti is kérlek? Hát bajos, nagyon bajos. Hát nem tudjátok, hogy a magánjog szerint ez a terület magántulajdon, egy Káposztás Pista nevű gazdag gazdáié? Hogy halászni sem szabad csak engedéllyel, mit különben ezenél megengedek. Micsoda szerencsések van, hogy te bátyám ismersz, hogy én vagyok itt szolgabíró a nyári időnyre. Hiszen, amit ti itt tesztek, az nem más, mint csupa megsértése a közigazgatásnak, a magánszemélyek jogainak. No, de nem baj, nem baj. Szólok Káposztásnak, hogy engedje meg, hogy ezen az üres réten maradjon a sátor és megkérem, hogy itt ne is legeltesen. Eligazítom az egészet. Maga Gerzson pedig, intézzen el bejelentést és minden ilyent. Érdekes dolog, érdekes, így sátorban lakni, mit is nem találnak ki azok a bolond amerikaiak, nem tudnak mit csinálni a millioktól, hát, úgy élnek — bocsássatok meg — mint a cigányok vagy komédiások. És magatok akartok főzni is? Hisz pár száz forintért kaphatnátok lakást és a vendéglő, bár drága, de jól főz. Nem kényelmesebb lenne?

— Nem, nem, — felelte Aranyásó. — Itt jó levegő van, magunk vagyunk, nem keveredünk össze mindenféle pesti néppel. Azután egészséges, előkelő és ha drágább is talán mint a nyaraló, de ez nálunk nem játszik szerepet.

— Azután meg én plain aire akarok festeni és parasztokat, lányokat, — magyarázta Karmazsin.

— Én pedig naturális új, modern, földszagu, égszagu, vizszagu verseket akarok írni. Halhatatlanná teszem a Balatont, — jelentette ki Kámzsa.

Gerzson ur meghatottan, mint Árkádiából való és tisztelettel, mint Bimbós segédjegyzője szólott:

— Higyje el kegyed, szolgabíró ur, nagy dolog ez. Az ilyen millieu — mi pedig borzasztó fontos, mint azt Taine, a nagy francia tudós mondta — óriás hatással van a költészetre, festészetre. Visszatérni a természethez, ezt mondta már Rousseau is, nagy dolog ez kérem. Megtetszik látni, ezen a nyáron meg fog itt születni az új magyar költészet és festészet.

— Jól beszél, kedves Gerzson, rajta leszünk, — mondta Kámzsa.

— Hirdesse ki a parasztlányok előtt, hogy a szépeket ingyen elfogadom modelleknek, aki pedig akarja, hogy lefessem, úgy csupa passzióból egy pár libáért megkaphatja a képét Karmazsin ecsetéből, — mondta Karmazsin.

Gerzson ur elragadtatva felelte:

— Nagyszerű alkalom. Tíz libát is adnék érte, hogy ha parasztlány lennék.

— Adjon, fiatal ember, még tíz üveg bort és Karmazsin barátom az én kérésemre le fogja festeni, jóllehet, mint látom, nem paraszt és nem leány, — mondta jóakarattal Aranyásó.

Gerzson ur gyönyörteljes örömmel kérdezte:

— Igazán? Lefestene?

Karmazsin kedélyesen a vállára csapott:

— Le, le, Gerzson cimborá, hisz maga is — mint mondja — Árkádiából gyűtt, tíz liba, tíz üveg bor, de a liba fiatal, a bor öreg legyen ám.

— Lesz, lesz, még holnap hozom mind, — felelte mámorosan Gerzson.

— Csak mérséklettel, fiatal barátom, minden másodnap egy liba, nem akarunk a sok libától gároggni, de a bort hozhatja mind még ma, — szólott bölcsen és előrelátón Aranyásó.

Elhatározták végül, hogy a szolgabíró Bulcsuval bemegy a telepre. Elmennek először Káposztás gazdához, azután Bulcsu elmegy és felkeres egy hölgyet és annak családját, ki itt nyaral és akiről Bessenyő szolgabíró ur rögtön sejteni kezdte, ránézve a kicsipett Bulcsura, — hisz ő is fiatal ember volt — hogy ez volt egyik oka ennek a barátunknak, hogy Bimbósra jöjjön. Kedélyes bucsuzás után, miután mind a társaság, mind Bessenyő megigérték, hogy felkeresik egymást nemsokára és a nyár folyamán sokszor, Bulcsu elindult a szolgabíróval pajtáskodva, tegeződve a fürdőtelep felé. A katasztrófát elhárították, épp úgy, mint az előzőt is. Gondolhatnók, hogy talán a véletlen, talán előző esetben Katácska eszméje, most Aranyásó leleménye, a szolgabíró családját illető előérzete volt segítségükre, de mindez valószínűtlen. Barátainkat Vénusz, ez a régi, néha vészes, de néha elragadó istennő oltalmazta, ki ugylátszik jóakarattal fogadta Bulcsut és ezzel az ő tervét, nyarát és barátait is. Vénusz volt az, aki segítette pénzszivattyuzásban Aranyásót, Vénusz volt az, ki megindította Agyafurt urat, ki hajtotta Flurryt, ki működésbe hozta Katácska agyvelejét, Aranyásó emlékezőképességét. Vénusz akarta, hogy Bulcsu Bimbóson töltsen a nyarat. Talán csalfa és álnok volt további szándékában ez az istennő, de most kedvesen mosolygott és kezével vezetve Bulcsut, elfujt minden akadályt utjából.

12. FEJEZET,

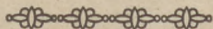
(amelyben megismerkedünk Bulcsu társaságában Káposztás urral és előkészülünk a Lillával való találkozássra.)

Bulcsu és a szolgabíró beszélgetve bandukoltak egy fás mellékutcácskán a telep felé. Többnyire a szolgabíró kérdezett és Bulcsu mestersége csak a felelet volt, ilyenekre: így van-e ez, úgy van-e az, hogy van emez és amaz Budapesten? Bulcsu azonban meglehetősen zavarosan feleletett, úgy, hogy Bessenyő György le származottja meglehetősen álmélkodással kezdett nézni Bulcsura. Bulcsu agyában ugyanis most már letelepedett Lilla és kedves szoknyáját szétteregetve, egészen ráült minden gondolatára, tudományára Bulcsunak. Hogy lesz, mint lesz, ha először találkozni fognak! Ott lesz vajjon Lilla hivatalos hatalmu csősze: a nagynéni? És ha nem

Kiszel József Éttermei . Budapest

József-körút 56.

TELEFON: JÓZSEF 86-87.

Alsó-Margitsziget

TELEFON 119-82.

lesz ott? Minő lesz a csók, mit fog kiáltani Lilla és mit fog elsuttogni utána? Milyen ruhába lesz öltözve, meddig lesz kivágva a blúza, van-e lugas a villában, mikor alszik a nagynéne? Hogy meg fog lepődni, ha meglátja, hogy meg fog lepődni, ha meghallja, hogy ő — Bulcsu — itt fog lakni Bimbóson, míg csak tart, junius, julius, augusztus, a nyár? Hogy fog kacagni, hogy fog permetezni a hangocskája, mint egy eldugott kis szökőkút egy kicsiny kertecskében, ha meghallja, hogy sátorban fog élni Bulcsu, indiánus módra barátaival, hogy fog mulatni Aranyásón és Kámzsán és Karmazsinon, ki le fogja festeni örömmel és hibátlanul? Hogy fog rápillantani ekkor, hogy fog mosolyogni, érzelmesen hallgatni amakkor, hogy lesz ez és az:

tömerdek apró és gyámoltalan kérdés váltakozott Bulcsu agyában, mind végtelenül fontos, egyedül, kizárólagosan fontos, mely mellett megvetendő szószátyárkodás volt minden kérdése Bessenyő szolgabíró urnak Budapestről, a színházakról, társaságról, könyvekről, politikáról, nőkről egyaránt. Lilla volt csak és minden más hiu és jelentéktelen semmiség volt és csupán olyan mértékben volt létezése indokolt, amennyiben összefüggött Lillával. Így például Balaton-Bimbós, hol élnek, a tó, hol fürdeni fognak, az utcáskák, hol sétálni fognak fontosabbak voltak, mint egész, különben tiszteletreméltó földünk. És éppen ezért erőt tudott venni magán Bulcsu és zavaros feleletei után ő kezdett érdeklődni Bimbós köz- és társadalmi élete felől. Meghallotta, hogy itt az emberek villaéletet élnek, egy kis, elég satnya parkocskában sereglenek össze, hol julius és augusztusban cigánybanda játszik délutánokint. Hogy lehet itt csónakázni, lehet tenniszezni, lehet esetleg mulatni az étteremben, hogy minden szezonban szokott lenni egy-két nagyobb bál, mulatság, hogy az élet kedves és egyszerűbb, mint a főbb fürdőközn, hogy bár vannak zsidók, de bővebben vannak keresztények, hogy akinek nagyobb igényei vannak, átrándulhat a szomszéd Földvárra, hol az erdőben szokták az intimusabb szerelmi találkozásokat lebonyolítani a bimbósiak.

Bulcsu érdeklődött, hogy mióta van itt, mire a szolgabíró azt mondta, hogy csak ebben a szezonban. A múlt szezonban csak néha ellátogatott ide, mert egy kaposvári család ismerőse, kik itt ősnnyaralók.

— Nagyon kedves család, elragadó, bájos, imá-

dandó család, — mondotta Bessenyő ur és Bulcsu ránézve társára meglátta arcán a gyöngédségnek, gyönyörűségnek azt a kifejezést, mely világosan elárulta, hogy a család egy tagjáról van csak szó és ez a tag, kinek kedvéért Bessenyő ur fürdői szolgabíró lett Bimbóson, ez a tag, ki ugyanazt a szerepet játsza Bessenyő szívében, mint Lilla az övében. Bulcsu rokonszenvvel fogadta ezt a szerelmet, minek az a titkos oka is volt, hogy Bulcsu agyában felvillant a gondolat, hogy ez a szolgabíró csinos fiu, ha nem is ragyogó ész (ez vigasztalás volt) és még vetélytárs lehetne és ez a gondolat most elenyészett, mert Bulcsu azt ugyan nem tudta elképzelni, hogy lehetne leány, ki Lillánál szebb, bájosabb, kedvesebb lenne, vagy akár

olyan lenne, de azt tudta, hogy az a férfi, ki olyan hangon, tekintettel említi egy — családot, mint a szolgabíró, az meg van fogva, annak a lelke oda van pányvázva egy fehér szoknyához, kacagó vagy merengő szempárhoz, kicsiny vagy nagyocská, de piros szájhoz.

— Ugyebár sikerül megkérni Káposztás urat, hogy a földjén lakjunk? Ki is az a Káposztás ur? Vagy nem is ur, de gazda? — érdeklődött Bulcsu, mert Káposztás ur jelenleg fontosabb lény volt, mint például a király, mert a király sok mindent megengedhet, de Káposztástól függ, hogy ők az erdőcske tövében nyaraljanak és ő közel legyen a telephez (Lillához.)

— Én biztosra veszem, minden attól függ, kérlek, hogy ennek a Káposztásnak a hiuságát kielégítsük. Engem még alig ismer, de mint szolgabírónak természetesen van tekintélyem előtte. A leg-
hiubb gazda, akit csak

láttam, az is igaz, hogy derék egy gazda, nagyon jó módu, felmegy egy évben vagy háromezer forintra a jövedelme és emellett lakásra, élelemre nem is kell kiadnia semmit jóformán, földje, szőlője, majorsága, gyümölcsöse, halászati joga van. Csak az ő kétféle hiuságához kell szólnunk és rendben lesz. Főleg első hiuságához, — felelte a szolgabíró.

— És mik Káposztás ur hiuságai, ugy az első, mint a második? — kérdezte Bulcsu.

Az első hiusága a leánya: jogos hiuság. Pompás szép leány, csupa merész erő, izmos kecsesség. Egy paraszt arisztokratánő, kis lábakkal, hosszú, finom ujjakkal, dőlőfős, sóvár szájjal, fekete szemek, fekete haj és a bőre finom, gyengéd.

(Folytatjuk.)

Schönfeldt Margit grófné.

Kosel műterem felvétele.

BALATON-FÜREDEN.

I.

Elöttem az öreg fürdőház.
Nyaldossák a fehér habok.
Ülök és egyedül vagyok.

Olyan sokat voltam már mással.
Oly jól esik most egyedül, —
Szomorú ember menekül.

Vagy nem is vagyok szomorú tán,
Csak kicsit álmos, epedő?
Elálmosított ez a lanyha,
jó balatoni levegő...

II.

Viz. levegő, csönd, egyedüllét.
Egyéb, dehogy is kell nekem.
Sem asszony, sem lány, — szerelem.

Harcok után de jó pihenni.
De jó, ha nincsen vágy sem már.
De jó, ha nem tüzel a nyár!

De jó a nyári alkonyatban
egyedül, csöndben üldögni
és csak a Balatonra nézni.

III.

Megélénkül a sétány lassan.
Jönnek a lányok, asszonyok.
De az én szívem nem dobog.

A lenge ruhák lebeghetnek,
és loboghatnak a szemek;
Szerelmes többé nem leszek.

És olyan jó így temetkezni
sugarba, nyárba, szabadon.
S szerelem nélkül verset írni
terólad, szőke Balaton...

IV.

A padokon szerelmes párok,
Vidám arcú fiatalok.
Mind beszélnek, én hallgatok.

S amint az alkony halkan száll, száll,
Ők lesznek lassan csendesek,
én pedig beszédes leszek.

Beszélgetek az alkonyattal
rimeken át, sokat, sokat;
amíg szellője simogat.

Beszédemet az alkony érti.
Alkonyhoz beszél alkonyat,
És amíg halkan simogat,
Meg is csókolja arcomat...
más senki! Ő, az arcomat...

VÉRTESY GYULA.

Ketten.

Irta Pásztor József.

Egy csomó kéz nyult megilletődötten, elfogódva a Solymár keze után, megszorították a kezét halk sóhajjal, aztán egyenként tűntek el. Csak Timár maradt mellette. A tekintete rámeredt hosszan a frissen hantolt, koszorúval, virággal elárasztott sirra. A szeme kicsit elfátyolosodott, de hirtelen fölemelte a fejét, mélyen felsóhajtott, a barátja keze után nyult s halkan, megremegő hangon mondta:

— No gyere, Pali. Menjünk. Vége.

A férj belekapaszkodott a karjába, botorkálva csetlett-botlott mellette a kocsijukig. A könnyes tekintetét ráemelte Timárra s a kezét szorongatva, susogta:

— Köszönöm Béla... Köszönöm.

A másik ennyit mondott fásultságba merült hangon:

— Légy erős... Majd hazaviszlek.

Másnap Timár felment a barátja lakásába. Megrezent, mikor az ajtó csengőjét megnyomta. Solymár szeme tele lett könnyel, mikor megpillantotta. Timár nagyon lassan, szomoruan körülnézett a lakásban. Solymár halkan fölsírt.

— Nincs itt ő, Bélám... Örökre elment.

Timár leült. Lassan bólintott, aztán felemelte tekintetét Solymárra.

— És mit csinálsz most? Ezután?

Solymár lassan ránézett a barátjára, aki merev, sápadt arccal ült előtte.

— Hát dolgozni, festeni most nem tudok...

Timár bólintott.

— Gondolom.

Solymár a barátja keze után nyult, s fájdalommal telt hangon mondta:

— Hanem te is, Béla... Nagyon sokat fáradoztál... Rossz színben vagy. Ki vagy merülve...

Timár fanyar mosollyal pillantott Solymárra.

— Rossz színben vagyok? Lehet. Nem törődöm veled.

Solymár szeme csodálkozva mered rá.

— Hiszen előttd az élet, de én!

Timár lehajtott a fejét s csak ennyit mondott:

— Hát persze.

— Megveszed azt a villát Budán? — fordult hozzá hirtelen Solymár.

Timár tekintete rászaladt a Solymár arcára.

— Nem! — felelte tompán.

— Nem? Pedig, hogy lelkesedtél érte?

— Most már nem...

— Pedig akkor én is örültem neki... Mariskának is úgy tetszett... A kilátás a Dunára...

— Meggondoltam, — szólt fásultan Timár s a tekintete elrebbent a barátja szeme előtt.

Egy hét múlva Timár egy kávéház terraszán pillantotta meg Solymárt. Csodálkozva állt meg s szó nélkül nyujtotta be a kezét a rács fölé.

Solymár fölállt.

— Várj. Én is megyek.

Egy darabig szótlanul lépegettek egymás mellett, egyszerre Timár megszólalt:

— Te már emberek közé jársz? Kávéházba?

Solymár elpirult. A szeme megrebbent.

— Telefonoztak... Hogy jöjnek már közübük...

Igaz is... Egyedül megbolondulnék.

Timár szomoruan mosolygott. Nem szólt. A fejét felemelte s a távolba meredt a szeme, mintha a tekintete valakit keresne.

Néhány nap múlva, mikor Timár becsöngetett Solymárhoz, a szobalány nyitott ajtót.

— A nagyságos ur a műteremben van.

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
nipp-, falis- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

HÓDOSSY GIDA
BARÁTOMNAK
—KARLOVSZKY BERTALAN.—
1918.

Hódossy Gedeon.

Karlovszky Bertalan festőművész rajza.

Timár tekintete rászaladt a leányra.

— Dolgozik?

— Igen. Egy hölgyet fest.

Alig, hogy ezt kimondta, a műterem ajtaja felnyílt s egy fiatal, elegáns nő lebbent ki rajta. Mosolyogva fordult vissza Solymár felé s kecsesen nyújtotta oda neki a kezét.

— Holnap, kedves mester.

Timár szó nélkül lépett be a műterembe. Egy pillantást vetett a festőállványra s keserű hangon mondta:

— Dolgozol?

Solymár zavartan babrált a festékes ládjában.

— Igen. Gondoltam megpróbálom... Ezt a portrét akkor hagytam abba, mikor Mariska beteg lett.

Timár kurta pillantást vetett a vászonra.

— Közönséges, mindennapi arc, — fordult Solymár felé s az arca kigyulladt. — Még ha valami művészi érdekesség izgatna, de ez a semmitmondó arc!

Solymár elképedve bámult a barátja arcába. Elvörösödve mondta:

— Ezt éppen nem lehet mondani...

Timár szava tüzelt:

— Egy kis senki... Egy üres kis macska... S ezt beeresztet most ide... Ide, ahol ő járt-kelt alig négy hete? Ahol az ő hangja csengett? Ahol az ő lelke

ragyogott? Ha őt festenéd, hát igen... Ha könnyező szemmel festenéd, hogy a gyászodon keresztül lopd az emlékét a vászonra, hát ezt igen. De ez!

Odalépett a vászonhoz s durván lökött egyet rajta. Solymár szeme riadtan meredt rá.

— De, Béla!

Timár leesett egy székbe. A kezét a homlokához emelte. Solymár elibe lépett. A szemébe nézett s elfulladó hangon mondta:

— Te! Te, Béla, te...

Timár fájdalmasan rázogatta a fejét s reszkető hangon szólt:

— Hát csak mondd ki. Csak mondd ki. Igen.

Solymár szeme fájdalmas meghökkenéssel simult a Timár arcára.

— Te szeretted a feleségemet!

Timár bólintott:

— Igen.

Solymár elfehéredve kérdezte:

— És mióta?

Timár elfogódva felelt:

— Azóta... Amikor megismertem... Emlékszel arra a gyönyörű estére a Zugligetben... Együtt ültünk sokáig hárman... Azóta... Megkapott akkor úgy... a szépsége... a kedvessége... Többé nem szabadultam ettől az érzéstől.

Felállt. A kezét nyújtotta lassan Solymár felé.

— Hát bocsáss meg.

Solymár szemében fény lobbant fel. Belefuródott a tekintete Timár szemébe.

— És soha... Egy szó sem volt köztetek...

Egy elejtett... egy hirtelen fellobbanó szó sem?

Timár még mélyebben hajtotta meg fejét. Nem szólt.

Solymár szeme megcsillant.

— Felelj!

Timár lehajtott fejjel susogta:

— Nem mindegy most már?

Solymár arcá tüzelt.

— Nem... Akarom tudni!

Timár a szemét lassan ráemelte a Solymár arcára.

— Jó... Ha tudni akarod... Hát én megmondtam neki egyszer, hogy szeretem... Igen... Megmondtam neki.

— Mikor?

— Ezelőtt két évvel...

— És ő?

Solymár ajkai megrándultak.

— És ő — susogta — megmondhatom neked...

ő hü maradt hozzád.

A szemében mélyről feláradó fény gyulladt ki, ahogy folytatta:

— Hü maradt hozzád, de...

Solymár Timár elé lépett, izgalomtól égő arccal.

— Beszélj!

Timár lehajtotta a fejét.

— De engem szeretett... Mikor megvallottam neki sirt s a könnyeivel el is temette a szerelmét, de éreztem aztán a kézzszorításából, a szemembe villanó tekintetéből, hogy az enyém, csak későn érkeztem... Hát így volt. Solymár arcát fájdalom felhőzte el.

— És aztán, — kezdte aztán elfojtott hangon — aztán soha semmi sem volt köztetek?

— Soha... Imádtam, szenvedtem és hallgattam... De engem szeretett.

Solymár szeme fájdalmasan megcsillant.

— Enyém volt a fiatalsága... a szépsége... Enyém volt a teste minden porcikája.

Timár mélyen elfelhőző szemmel mondta:

— Igen. Mindennap elvetted tőlem... minden pillanatban... Mikor elváltam tőletek a szívembe fojtott mámorral esténként... Mikor elibém jöttetek nyugodt, örömteli kielégült mosollyal a szép reggeleken... Az élet perceit szűrcsölted el tőlem.

Solymár gyötrődve szólt:

— Ne beszélj!

Timár felállt. Dacos mosollyal mondta:

— Most az enyém! Nem veheted el tőlem. A képzeletemben vele élek. Az enyém örökre. Te már elmúltál. Most engem szeret. Esténként megsimogatom a haját. Átölelem. Hosszan a karjaimban tartom és csókolom.

Solymár rikácsolva kiáltott:

— Örült vagy!

Timár keserűen felkacagott:

— Hát vedd el tőlem most, ha tudod!

Solymár riadtan nézett a barátja arcába, hirtelen megroskadt a teste, lehajtotta a fejét s ellágyuló szavakkal susogta:

— Nem igaz, hogy téged... Engem szeretett mindig, — susogta.

Timár felcsillanó szemmel kiáltotta:

— Most kérdezd meg tőle, kit szeret! Hozzám jön minden este. Várom. Hallom a lépéseit, amint jön. Hallom a ruhája suhanását, hallom a félénken megremegő hangját, amint mondja: «Jó estét. Itt vagyok.» Aztán ott marad nálam. Hajnalig. Még piros az ég alja, amikor átkarolva kísérem a kapuig. Belenéz forrón, hátalatosan a szemembe s elfut. De este újra jön.

Hirtelen a fejéhez kapott, lerogyott egy székre s felzokogott.

Solymár hozzálépett. A vállára eresztette a kezét.

— Béla... Béla...

Timár a keze után kapott.

— Bocsáss meg... Igazad van... Örült vagyok.

Solymár felsóhajtott. Hosszan nézett a Timár arcába. Aztán a festőállványhoz lépett, lekapta a megkezdett képet az állványról és a sarokba vágta.

Leült, hosszan nézett maga elé, majd a Timár arcára suhant a pillantása.

Felállt. A szivaros dobozához lépett, reszkető ujjakkal emelte föl a tetejét, a dobozt Timár felé tolt s megremegő hangon szólt:

— Hát gyujts rá.

Timár belenyult a szivarok közé, de oda sem nézett, aztán a gyufatartó után kaparászott.

Rágyujtottak, egymásra villant a tekintetük, félrebillent a fejük s a szempillájukra egyszerre surrant egy könnycsepp, a könnyedén elröppenő füstfátyolon bánatosan átreszketve.

gróf Colloredo-Mannsfeld Ferdinánd és fia, Ferenc gróf.

Zimmerauer műterem felvétele.

gróf Colloredo-Mannsfeld Ferdinándné, Iselin Nóra és leánya,
Eleonóra grófnő.

Zimmerauer műterem felvétele.

A Társaság

Cimképünkhöz. Rotschild Alfonzné báróné, kinek arcképét mai számunk címlapján mutatjuk be, egyike a monarchia legjótékonyabb hölgyeinek. 1912-ben ment férjhez Rotschild Alfonz báróhoz s a két év múlva kitört háboru óta különös szeretettel gyakorolja mindmáig a hadijótékonyt, Bécsben hadikonyhát tart fenn és St. Veit-ban üdülő otthon a lábadozó katonák számára.

*

Ferdinánd bolgár cár gömöri birtokán tartózkodik. A babonás gömöri nép szerint Bulgária nagy események előtt áll, mert valahányszor a cár Gömörben megjelent, Bulgáriát mindig valami nagy dolog érte.

*

Uj alapítványi hölgyek. Ő Császári és Apostoli Királyi Felsége legmagasabb elhatározásából *Jobaházi-*

Döry Ilona — Sztankoványi Sztankovánszky Erzsébet és Margit a brünni „Mária Schul“ nemesi alapítvány tiszt. hölgyeivé nevezettek ki.

*

Nyár. Mulik a nyár, Budapest élénkülni kezd, sokan hazatértek már, a Dunaparton este egyre több vacsorázó társaság verődik össze, a korzóra könyöklő terraszokon zeng a cigánymuzsika s barna arcu urak és hölgyek mesélik egymásnak a tünt nyár örömeit. A szállodák telve a lóverseny Pestre rándult látogatóival, a kaszinók is élénkebbek s a Szent István-díj óriási közönségében már sok társaságbeli ember nézte a paripák mérkőzését. A lenge nyári ruhák pazar szinpompája Pestet tarkítja most, de csodálatos, azért a fürdőhelyek felől is zajos és vidám esték hírei jutnak hozzánk s a háborus jótékonyt munkája nyáron sem szünetel. *Balaton-Földvár, Tátra-Lomnic, Szobránc,* — mindenünnen István-nap körüli hangversenyek híret halljuk, műkedvelők s hivatásosak vetélkedve fáradoznak mindentelé. A földvári bálról s hangversenyről részletesen jövő számunkban emlékezünk meg, több koncertről csak töredékes elbeszélések nyomán tudunk, de sejtjük, hogy *Kálmán Sári* kedves énekhangja az idén Szovátafürdőn zeng, tudjuk, hogy *Szobráncfürdő* a Szurmaj-alapra hangversenyezett s hogy Lomnicon *Kurucz János* dalköltő muzsikálja gyönyörű nótáit s a felesége *K. Pally Anna* remek táncaiban gyönyörködik a közönség. *Tarnay Alajos* sem tétlen, hol innen, hol onnan halljuk sikerei híret, a Balaton környékét *Forgách Béla* gróf uralja, *Siófokon* viziünnep, *Herkulesfürdőn* Katona-nap, *Stubnyafürdőn* az ottani tanítóképezde háboruban elesett növényeinek emlékműve javára rendez hangversenyt a nyaraló publikum. Az utóbbi kettőről részletes tudósításban számolunk be olvasóinknak.

*

Már napokkal előbb lázban égett az egész Herkulesfürdő. Szép asszonyok, leányok, katonák és civilek csoportokban állva tárgyaltak, rendeztek, készülve a katonanapra. A rendezőség, élén a főispánnéval, *Eöttevényi Olivérné*val, aki védnökönje volt az ünnepnek — védnőke pedig *Hess Rudolf* gyalogsági tábornok, temesvári hadtestparancsnok, — nem fáradt bele a gyűlésezésbe, hogy minél szebbé, ragyogóbbá varázsolja a katonanapot és hogy minél több jusson a szegény béna, vak, sánta hősöknek.

Végre a nagy napon, szokatlan, de a pesti fülekek nagyon is megszokott láрма verte fel a herkulesfürdői csendet.

— Katonanap, katonanap! — kiabált vagy tiz jó torok, élénk gyerekhang. A tiszteletbeli rikkancsok, élükön a kis *Vattay* Lacikával járták be a fürdőt és kínálták az alkalmi ujságot, melyet kitünő és jólismert írónk, *Kálnoki Izor* (Vulpes) szerkesztett erre a napra, hozzá méltó kollégáival, dr. *Reich* Milton Oszkárral és *Forgács* Istvánnal. A gyógyterem előtti park tele lom-

A számüzött külföldi Brázay parfumeöket használnak!
készítmények helyett leányaink, asszonyaink

BUDAPESTI RAKTÁR: VIII., ÜLLŐI-UT 66/a.

bos sátrakkal, zászlókkal, lampionokkal. Mindez *Barabás* százados ügyes kezét dicséri. Reggel tíz óra, de minden csupa lárma, csupa élet. Könnyű nyári ruhás fiatal lányok sört, sóskiflit kínálnak, a sörsátorban dr. *Szabó* Béláné rendelkezik, mellette *Arady* Béláné osztja a párizsit és virslit, *Papp* Hajnalka a kasszát kezeli. *Barabás* százados, *Löwinger* főhadnagy a főrendezők, mindenütt ott vannak, meghallgatják a panaszokat, elintézik a sérelmeket és mindenért a legfőbb fórumhoz apellálnak, a főispánnéhoz, mert ő az ünnepély lelke.

Délben elül a zaj néhány órára, hogy aztán később újra kezdődjék. Most aztán teljes a vásár! Legelőbb is a pezsgős sátorra fordítjuk figyelmünket. Ott szorgoskodik *Kolosváry* Lászlóné leányával, *Vattay* Jánosnéval. A sátor előtt egy kocsirakomány sandwich, *D'Elle Vaux* Béláné ajándéka. *Bartókné* Zay Ella grófnő, *Schöpf* Irén, *Eöttevényi-Nagy* Etelka, *Metz* őrnagyné, *Reich* századosné, *Uher* főhadnagy né töltegetik a habzó pezsgőt vidáman, mosolygósan. *Bánhid*y báró és felesége az első vendégek, leülnek a lombos, hűvös sátorban és el sem mozdulnak onnan. Jönnek német tiszték és ámulva állnak meg a sandwich-halom előtt.

— Herjott, hier giebt's was zum essen! — mondják jellegzetes porosz dialektussal *D'Elle Vaux*-nének és alaposan hozzálátnak. — Aber auch ein Sect dazu, mein Fräulein, — kéri a szőke *Schöpf* Irént, aki készséggel tesz eleget a felhívásnak. Ezalatt a sátor egy külön fülkéjében *D'Elle Vaux* Olga jósol és vet kártyát. Az asztalán már egész halom bankó...

A cukrászdában ugyancsak nagy az élénkség, *Brankovich* doktorné hugával és a bájos *Demkó*-nővérekkel kínálja kitűnő portékáját. Nem messze tőlük egy valódi cigánysátor. A földön cigányosan kuporog a szép *Mikolovits* Liza mint cigányleány, mellette a két *Náday* leány, főzik a török feketét és vetik a kártyát.

A sátor előtt három aranyos baba fog meg.

— Tessék konfettit venni! — kiáltják felénk és máris körülvesznek *Eöttevényi* Editke, *Vattay* Magduska és a pöttöm *Schöpf* Sárika.

Amott *Ilg* alezrdesné sátora tombola-jegyeket árusít. Hü segítőitársai a leánya, meg *Duschnitzné* és *Deutschné*, két temesvári uriaszony.

Érdekes a gyümölcs-sátor, *Meszlényi* Adrienne birodalma, az ő művészi izlését dicséri. Asszonyok, leányok a famulusai és a gyümölcsárús-gárda nagy tevékenységet fejt ki, míg *Darabontné* és *Nádayné* virágot árulnak odébb.

A nagy terraszon óriási embertömeg, ott folyik a tombola. De micsoda tombola! Csupa ehető pompás dolog. Egy egész prágai sódar, 10 pár tormás virsli, két élő kakas, egy hófehér bárány, egy nagy kosár gyümölcs stb. Ez mind *Erdélyi* Frigyes ajándéka.

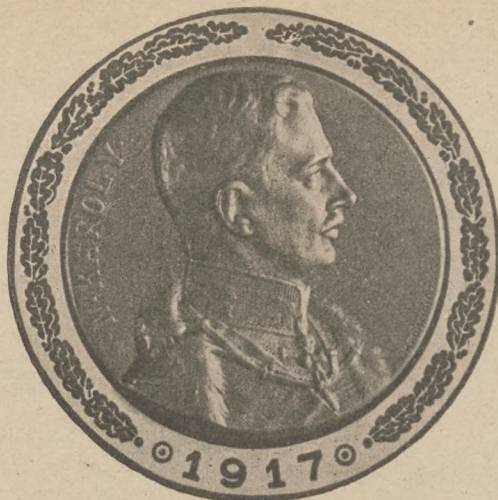
Az est leszállt, a lampionok kigyulladtak, a társaság hazasiet átöltözni a hangversenyre.

— Soha ennyi embert nem láttam még itt a gyógyteremben hangversenyen, mint ma, — mondja *Kolosváry* osztálytanácsos, a fürdő agilis igazgatója, — pedig huszonhárom éve vagyok már Herkulesfürdőn.

A hangversenyt a temesvári katonazenekar kezdi, majd *Weiss* Nelly, neves német recitátornő három költeményt ad elő. Utána *Bokor* Judit következett művészi gondokajátékával, *Meszlényi* Adrienne, a Nemzeti Színház művésznője nagy hatással adta elő *Tóth* László egy háborus költeményét, *Weiss* Tivadar, a wieni Volkstheater művésze szavalt és a kis *Raupenstrauch* Roland zongoraművész és *Kramer* Imre is sok tapsot kapott.

A katonanap 24.000 koronát jövedelmezett.

*

A Hadsegélyző Hivatal király-plakettje.

Stubnyafürdőn az ottani tanítóképezde elesett nővendégeinek akar emlékszobrot állítani *Párvy* Endre, a tanítóképezde igazgatója. Mint minden évben, az idén is, erre a célra rendezték az ő vezetésével és a fürdőközönség támogatásával és részben közreműködésével a pompás műsoru koncertet, melyen a nyaralókon kívül megjelent Turócmegye egész intelligenciája is. A színrekerült kabaré-jelenetek szereplői nagyrészt turócmegyei lányok és fiúk voltak, kik páratlan tökéletességgel műkedvelősködnének, amennyiben Turócmegyében nincs szintársulat, viszont a tótság hangversenyek s előadások egész sorát rendezni évente s így a magyar műkedvelők valóságos kulturmissziót töltenek be, mikor alkalmi kis szintársulatokká tömörülnek. *Kossuth* Ancsi, *Dávid* Ilonka, *Braun* Mici, *Zányi* Kálmán, *Párvy* Endre pompás összetanultsággal s készséggel léptek fel a kis jelenetekben, *Rakovszky* László vidáman és hatásosan előadott dalai, *Párvy* Endréné izléses és tökéletes zongorajátéka mind a megyebeli szereplők kiváló készültégének javára irandó. A hangverseny prologját, melyet *Tóth* Sándor irt ez alkalomra, gaádi *Pálffy* Magda adta elő bájjal és végtelen kedvesen. Az egyes számok között legifjabb *Erdély* Sándor konferált ötletesen. Nagy és megérdemelt sikere volt *Strelinger* Annus művészi tánc- és énekszámainak, *Endrődi* Béla néhány versét mondta el, *Kiss* Sándor remekül előadott háborus dalait lelkesen ujráták. A műsor befejezésétől *Endrődiné* *Jeszenszky* Dóra és *Strelinger* Annus a modern táncokat mutatták be egy ötletes jelenet keretében, őszinte tapsot aratva kitűnő produkciójukkal. A hangverseny 2000 koronát jövedelmezett. Ott voltak többek közt: *Erdély* Sándor v. b. t. t. és családja, özv. *Jeszenszky* Sándorné, gaádi *Pálffy* Elemérné és családja, özv. *Zsoldosné*, *Kolossy* Béláné, *Lenk* Ernőné, *Rakovszky* Iván orsz. képviselő, *Dávid* Gyula és felesége, *Záborszky* Nándor és családja, *Zathureczky* Miklós, *Beniczky* Gyula és felesége, *Nozdrovitzky* Lajos, dr. *Tóthné* stb.

*

Tarka-est Leányfalun.

A Leányfalusi Ifjusági Club mult szombaton fényesen sikerült Tarka-estet rendezett. A műsor keretében fellépett *Székelyhidy* Ferenc, az Operaház tagja, aki *Rékai* Nándor kísérete mellett énekelt nagy hatással.

A pompás műsorban felléptek:

Ghüllány Piroska, Ida és Ilonka, *Marton* Kató, *Mészáros* Margit, *Szabady* Frida és Erzs, *Ghüllány* Andor és Antal, *Gyulai-Fodor* Pál, *Keményffy* Gábor és Tamás, *Marton* Gyula és László,

A Hadsegélyző Hivatal királyné-plakettje.

Mészáros Imre, Pétery Ferenc és László, Rékai Andor és Miklós, Siklóssy György és Imre, Szabady László és Sándor, Sztehló István] és Vámosy Tibor.

A leányfalusi társaságból többek között ott voltak :

Artner Kálmánné, Bellaágh Lászlóné és Mici leánya, Flittner Frigyesné és Rózsi leánya, Ghillány Mihály és felesége, Glósz Ferenc, Hankovszky Zoltán és felesége, Heinrich Gusztáv, Ilkey László és családja, Keményffy Jenő és felesége, Kornides Aladár és felesége, Marschalkó Tamásné, Marton Aladár és felesége, Marton Gyula, Marton Alajosné, Mészáros Imréné, Milos György és családja, Pétery Ferenc és családja, Sárkány Jenőné, Sólyom Andor és felesége, Szász Béla és családja, Székely Ákos és családja, Székelyhidú Ferencné, Szentiványi Zoltánné, Tormay Béla és felesége, Tóth Imréné, Vancsó Gyuláné, Vargha Gizi, Vaszi-lievits Jánosné.

*

Dr. Dobay István, lapunk főszerkesztője, néhány heti tartózkodásra Bukarestbe utazott.

*

Pallay Anna táncakadémiája. A minden oldalról megnyilvánuló kívánságra, Pallay Anna, a magyar királyi Operaház tánccsoprtadonnája szeptember elsején táncakadémiát nyit, hogy saját reform-eszméivel új táncgenerációt neveljen. A műintézet három főirányban kultiválja a táncot. Lesz művészkepző osztálya, amelyen Pallay Anna a klasszikus-, modern- és ballet-tánc művészetét az eddigi, konzervatív olasz iskola hagyományai-val és az orosz, modern irány kifejlesztésével, teljesen új módszerrel tökéletesíti. Tanfolyamot nyit azok részére is, akik kedvtelésből kívánják a táncművészetet elsajátítani. Szalón táncanfolyam alakul külön csoportokban, felnőttek és gyermekek részére, a legújabb tanítási rendszer alapján. A széles tanterv felöleli továbbá a mimikai, plasztikai, orchesztikai, ritmikai gyakorlatokat és a szinpadí játékot is. Jelentős részt vesz a terjedelmes munkakörben Gerlóczy-Gruber Gyula, a külföldön is nagy sikert aratott táncpedagógus. Pallay Anna kiváló művészi egyénisége és elismert hírneve a nagyszabású vállalkozás garanciája. A beiratások augusztus 25-én kezdődnek az akadémia helyiségében, IV., Koronaherceg-utca 3. szám alatt. Telefonszám 7-77.

*

A Hadsegélyző Hivatal bronzplakettjei. A Hadsegélyző Hivatal elkészítette IV. Károly király és Zita királyné bronzplakettjeit s most hozta forgalomba jótékony cél javára. A plakettek kékes email kerettel készültek s áruk izléses tokban darabonként 30 korona. A művészi érmek eredeti nagyságu képét mai számunkban mutatjuk be olvasóinknak azzal a tudattal, hogy a Hadsegélyző Hivatal e legújabb jótékonycélú

s egyuttal művészileg is becses plakettjeinek bizonyára nagy kelendőségük lesz az országban.

*

Uránia-színház. E hó 17-én nyitotta meg kapuit az Uránia-színház. Músora, melyet hihetetlen áron kötött le a nyár folyamán, a filmgyártás legművészebb, de egyuttal a legérdekesítőbb termékeit mutatta be. A világhírű Lindt-nek, a milliókkal dolgozó dán rendezőnek legnagyobb szerű remeke, A halálzsoké került színre reprizben. Ez a film évekkkel ezelőtt már elkápráztatta Budapest közönségét. Az Éjjeli párbaj Susanne Grandais-val a címszerepben szintén páratlan filmalkotás. Az Uránia előadásai 5, 7 és 9 órakor kezdődnek.

dírkenai Czernin Alfréd huszárcapitány és felesége, Malfatti Natália bárónő.

Bing Berthold műterem felvétele.

LÁZ.

*Nagy kert: ostort fonok csalánból
s piros pillangókat verek le —
Szélvész: elránt egy vad dereglye,
elől a víz ragyogva lángol —*

*Holt csend: toronyból szédülök le,
sötét felhő száll rá a holdra —
Villám: tüskét máglyába hordva
vért csorgatok fehér bürökre —*

*Fölébredék... bent lámpaláng ég,
eláll két lüktető halánték:
angyalkéz őrzi sorsomat fönn...*

*Csitt! most hideg sinekre fekszem —
jaj, rám vöröslök két kerek szem:
Uram segíts!... a gyorsvonat jön...*

BARDÓCZ ÁRPÁD.

Rácz Dániel

Női jelöltök, angol kosztürok és alkalmi toalettek, blousok,
pongyolák áruháza és műtermei

Sürgőny cím „Roberác”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

Gyermekek.

Irta Reuter Gabriella.

1.

Gertie tizenkétéves volt és először szeretett. Azaz... tavaly nyáron... a vogelwiesei cirkuszban volt egy lovas... aki a nyeregten ló hátán zsokéből matrózzá, matróból indiánná változott át... az pompás fickó volt!

De azt nem lehetett komolyan venni. Hiszen a papa sohasem engedte volna meg, hogy egy ilyen soköltözötű, átváltozó voltigeurhöz menjen feleségül. Frici azonban egészen komoly eset volt...

Pedig Frici csak egyszerű szürke bluzban járt, nem voltak fekete fürtei sem, csak kopaszra nyirt gömbölyű feje és nagy fülei, amik egy kicsit szét is álltak. Gertienek kezdetben ez egy kissé komikus volt, de ha az ember nagyobb lesz, ugysem ad ilyen külsőségekre.

Igazán kedves volt papától, hogy megengedte Wächter kisasszonynak, hogy Fricit, aki az unokaöccse volt, meghívassa a nyári szünidőre. Mindenki szerette a gyereket, Heinz is, és a kis Erna is. Valami nagyvárosias volt rajta. És verseket is tudott írni, amelyekben néha rimek is voltak.

Szerették volna, ha a rokonuk lett volna a fiu, de mivel semmiféle oldalágot nem tudtak találni egymásközt, Gertie röviden azt ajánlotta, hogy Frici vegye el őt feleségül és akkor mindjárt rokonságban lesznek egymással. Frici beleegyezett a megoldásba és később a patak partján, miközben tönkreáztatta a cipőjét, ne-

felejcset tépett Gertienek. A vacsoránál pedig minthogy egygyel kevesebb pohár volt a gyerekasztalon, kijelentette, hogy neki ne hozzanak, mert ő a menyasszonyával iszik egy pohárból.

Gertie boldogan nevetett. Hát csakugyan a menyasszonya volt a kedves fiúnak! Mily boldogság!

Vajjon megcsókolták-e egymást? Ez a kérdés módfelett nyugtalanította Heinzet. Bizonyosan. De hol és mikor? Heinz a leggyönyörűbb csataterveket dolgozta ki, hogy rajtakapja a szerelmes párt. Harisnyában osont utánuk a házban és csaknem holtra ijesztette néha Wächter kisasszonyt és a szakácsnét, amikor sötét rejtékelyeiről váratlanul előugrott. Később a kis Ernát faggatta, nem tud-e valamit. De a kis lány csak nevetett, mint a bolond. És Heinz mélázva, kielégítetlenül bámult maga elé és elgondolkozott róla, hogy milyen szép és titokzatos dolog a szerelem.

Pedig esténként, amikor a kisasszony már eloltotta a lámpát és a lányok magukra maradtak a sötét szobában, Gertie mindent elmondott. De Ernának két ujját az ég felé emelve meg kellett esküdnie, hogy nem árul el egy szót sem abból, amit hall.

— Ma négyszer csókolt meg, — mondta egy este Gertie boldog mosollyal. — Először a spájzban és képzeld — a kisasszony éppen bejött és én úgy megijedtem. És Frici gyorsan belekapott a szilvástálba, mintha torkoskodott volna, a drága fiu.

A kis Erna nevetett. Gertie egy darabig csendben volt és a csók édességéről elmélkedett. Körülbelül olyanak találta, mint amikor egy krémes szeletre egy almás lepényt tesz rá az ember és a kettőt egyszerre eszi meg.

— Jó, hogy nincs bajusza Fricinek, — mondta később a kis Erna.

— Óh, én szeretném, ha már volna neki, — sügta Gertie.

— Igen ám, de a kisasszony azt mondja, hogyha kislányok olyan férfit csókolnak meg, akinek bajusza van, nekik is bajszuk nő. Gondold el... ha neked bajszod volna...

Ezen aztán olyan hangosan nevettek, hogy a fiuk is meghallották.

— Min nevettek? — kiabált át az ajtón Heinz. A két kis lány majd meghalt a nevetéstől.

— Megmondom nekik, — ingerkedett Erna.

— Azt nem fogod tenni! Nem szégyelled magad? Pfuj!

— Add nekem az új babádat!

Gertie odaigért. Gertie ilyenkor mindent odaigért és a kis Erna jól kihasználta az alkalmakat. Már mindenfélét elcsalt Gertietől, de Gertie már nem igen törődött a játékszereivel. Végre az embert más dolgok érdeklik, ha menyasszony...

Odaát a két fiu az iskoláról beszélt. Heinz azt mondta:

— Tudod, Frici, a gimnázium rémesen unalmas.

— Hja, de vizsgázni mégis kell, — szólt komolyan Frici.

— Milyen lesz az, ha majd én is szerelmes leszek, — felelte erre álmódzva Heinz. És az anyja jutott az eszébe. Éjszaka hirtelen világos lett a hálószoba. Az anyja jött haza bálból és fölébe hajolt. A hajában gyémántos diadém ragyogott, a vakító fehér nyakán és a karjain drága ékszerek nevettek és valami csodás illat áradt a testéből. A ruhájának világoskék uszálya volt és úgy suhogott, amikor kiment.

Az anyja már évek óta a temetőben feküdt, de Heinz most fájó vágyódást érzett utána. Az ő felesé-

gének is gyémánt lesz a hajában és kék selyemruhában fog suhogni. Egész nap olyan gyönyörűen lesz felöltözve, mint az anyja volt akkor.

Frici mosolyogva hallgatta a rajongó beszédet és miközben a leckéjét írta, arra gondolt, hogy ma egy új sarkot fedezett föl, ahol pompásan meg lehet majd holnap csókolni Gertiet. De azután egy hibát vett észre a gyakorlatában és azt javította ki.

2.

Fricinek karácsonyra újra el kellett jönnie. Gertie levelet kapott tőle, mely egy nefelejccsel volt ékes és így hangzott benne a megszólítás: »Szivem!« Utána pedig azt írta Frici, hogy most a harmadik gimnáziumba jár, még öt év és érettségizik és akkor tanár lesz és akkor elveszi feleségül Gertiet. Később kijavította magát olyan értelemben, hogy ő igazgató lesz, mert az akar lenni és amit ő akar, az megtörténik...

Gyönyörű téli nap volt és a gyerekek az erdőbe mentek sétálni. Ma először havazott az idén, éppen karácsony előtt. Nagy, fehér pelyhek hullottak a szürke felhőkből és csillogó takaróval terítették be a vidéket. És mindig sűrűbben hullott a hó és olyan gyönyörű volt Gertie, amint a téli kosztümjén tündökölve ragyogtak a hópelyhek. Mintha a tél királynője lenne — gondolta Heinz. És úgy képzelte, hogy fent, a szürke felhők mögött az anyja van ott és fehér kezével szórja le rájuk a fehér pelyheket...

— Heinz, — ne ábrándozzék! — szólt rá Wächter kisasszony és a fiu szégyenlősen elmosolyodott. Azután

cörményesi és karánsebesi báró Fiáth Lászlóné, Klebelsberg Margit grófnő. Gaiduschek Erzsé felvétele.

fölkapott egy marék havat, hógolyót csinált belőle és nyakon dobta Gertiet. Erre aztán mindnyájan jókedvűek lettek.

— Pompás! — kiáltott Gertie — három nap mulva itt lesz Frici!

— De a következő három napon szakadatlanul esett a hó. Senki sem emlékezett ekkora havazásra és folyton érkeztek a hírek közlekedési akadályokról és hóban rekedt vonatokról.

— Remélem Frici okos volt és ott maradt a konviktusban, — mondta aggodalmasan Wächter kisasszony. Gertie szomoruan nézett rá. Hát hiába törült ki a fali naptáron mindennap egy új napot, amely közelebb hozta Fricihez? És a tintafoltos zsebkendőjébe titokban keserű könyeket szórt.

Másnap korán reggel fagyos téli szürkület volt — csöngettek a kapun. A szakácsné egy félig megfagyott didergő fiút pillantott meg a küszöbön.

— Frici van itt! Megjött a Frici!

Hangos örömkialtás fogadta az érkező vendéget és Gertie az egész világ szemeláttára a nyakába borult vőlegényének. De ijedten huzódott vissza, olyan hideg volt a fiú és olyan fáradtan, égykedvűen nézett rá. A vonat, persze, elakadt a hóban, de két lokomotív csak tudta mégis valamire vinni. Éjfél tájban azonban egy fordulónál végleg megálltak. Nem lehetett tovább menni, ott kellett volna megvárniok a reggelt, de már félig meg voltak fagyva, mert a fűtés felmondta a szolgálatot. Az utasok egy kis csapata — a merészebbek — a személyzettel együtt gyalog ment el a következő nagyobb állomásig, ahonnan segítőmozdonyt vártak. Közük volt Frici is, négy órát gyalogolt térdig érő hóban.

— Te ezt bizonyosan nem tetted volna meg, te gyáva! — mondta Gertie Heinznek és boldogan, büszkén nézett Fricire.

— Ugy akartam, hogy ma itt leszek. És amit akar az ember, azt keresztül kell vinnie, — jelentette ki Frici komolyan.

A fiú szinte gépiesen beszélt, de reszketett és a fogai vacogtak.

Két órával később Heinz belesett a hálószoba ajtaján, ahol Frici átmelegített ágyban feküdt. Az arca égett. A kezével idegesen babrált a takarón és görög szavakat mormogott. Azután egészen különös hangon többször ismételte:

— Föltettem magamban . . . föltettem . . . föltettem . . .

— Frici! — kiáltott rá ijedten Heinz, de nem kapott feleletet. Ijedten futott Wächter kisasszonyért.

3.

A karácsonyfa disztelenül állt a szalonban. A gyermekeknek nem volt szabad bemenniök a nagybeteghez. De az orvos kétszer is eljött hozzá. Gertie aggodalmasan ült ágya szélén és hallgatózott. Már harmadnapja, hogy Frici lázban feküdt. Akkor éjjel bejött Heinz a nővérehez:

— Gertie, én idejövök . . . Én félek egyedül . . . Szabad?

Gertie a fejével intett, hogy igen. Később pedig azt mondta:

— Hogy örültünk a hónak . . .

Heinz maga elé meredt. A kedves, szép hó-

Seefried Augustia és Valéria grófnők.

Zimmerauer műterem felvétele.

pehelyek... igen azok okozták most ezt a nagy szomorúságot.

— Heinz, — sugta Gertie rémült hangon — azt hiszed... meg kell halnia Fricinek?

Heinz nem felelt és Gertie végtelen szomorúságot érzett a szívében. Meghalt a mama, — gondolta — azután meghalt a nagymama, és most meg fog halni Frici is... Mindenki meghal, akit szeret... és ő egyedül marad a világon... Meg fog halni a papa is... Heinz is... és Erna... És ott látta magát az utcáson, fekete ruháskában és egy darab kenyeret kért az emberektől. De az emberek nem adtak...

A gyertya már csaknem tövig égett és szomorúan pislogott a sötét szobában.

— Halod, Gertie? — kérdezte Heinz reszketve. Gertie intett, hogy hallja.

— Csak már abbahagyná...

A kis lány odafektette könytől ázott forró arcát a bátyja vállára és együtt hallgatták a beteg nyögő, panaszos lélegzetét, mely borzalmas egyformasággal hallatszott át a falon. Később hörgésbe fult ez a lélegzet és nem akart vége szakadni, úgy hogy el lehetett volna szökni tőle a világ végére.

De egyszerre csönd lett, nagy ünnepélyes némaság. A gyermekek visszafojtott lélegzettel figyeltek és ez a csend most borzasztóbb volt, mint a hörgés.

— Bizonyosan elaludt — sugta Gertie.

Heinz nem felelt. Ő tudta, hogy Frici ebben a pillanatban halt meg. És sohasem felejtette el, hogy mi az a halálos csönd...

4.

Fricit eltemették. Az apja eljött a temetésre. Hallgatag volt és komoly, merev és szertartásos, mint amilyenek a férfiak szoktak lenni, ha nagy szomorúság éri őket. Gertie sokszor volt a közelében. Szomorú kis szíve szerette volna, ha ő vigasztalja meg, de a férfi nem vette észre a gyermeket.

Heinz még szórakozottabb és álmodozóbb volt és csak a temetőben, a nyitott sírnál, a hosszú prédikáció alatt eszmélt szavakra, gondolatokra, képekre. És a hópelyhekre, amelyek most Frici sírjára hullottak...

Hazalopózott és egy iskolai füzetbe írni kezdett. Amikor készen volt vele, akkor látta, hogy verset írt. És amikor olvasta, olyan idegenszerű volt előtte, anynyira nem hasonlított a Frici verseihez! Mintha egy felnőt ember írta volna, egy ismeretlen, akit tisztelni kell és köszönni neki illedelmesen...

És hogy eljött újra a nyár és virágzott a rét, zöldelt az erdő, a gyerekek kint vacsoráztak a kertben, a fák alatt. Az unokabátyjuk volt náluk látogatóban, aki zászlós volt és igazi uniformist viselt. És olyan vidám történeteket tudott mesélni, hogy Gertie félholtra nevette magát.

Heinz Wächter kisasszony mellett ült és álmodozva nézte, hogy a zászlós milyen jól mulat a nővérével. És csöndesen közbeszólt a beszélgetésbe:

— Holnap lesz egy éve, hogy Fricivel először ültünk itt...

*Perzsaszőnyegek,
antique ezüstök,
ékszerek és egyéb
régiségek*

Rosenstingl

Budapest

IV. ker., Deák Ferenc-tér 4. sz.

Telefon: 6-76.

Szilasi Szilassy Alice, Oldofredi grófnő.

d'Ora műterem felvétele.

A HOLNAP ASSZONYAI.

Egy este majd mindennek vége lesz.
A bánatnak, a dalnak és a könnynek,
És helyettünk majd más asszonyok jönnek.

A karjuk tán izmosabb és erősebb
Mint a mieink voltak hajdanán,
A szívük is zárkózottabb talán.

A réteken nem a virágot nézik,
Ha bánatuk van alig-alig érzik
És nem álmodnak soha szépeket.

Az anyjuk hangját régen elfeledték,
A vágyaikat régen eltemették
És meghódítják majd a népeket.

ZSUZSANNA MÁRIA.

Brachfeld J.

kamarai szállító

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selyemingek.

Női és férfi kész felöltők.

Szépségápolás.

A kéz kultusza.

Balatonfüreden egy elázott augusztusi délelőttön Figaro műtermébe szorultam, de bár odakint patakban zuhogott az eső, nem értem rá, hogy unjam magamat. A »mester« szalonja tele volt fülíg beszappanozott férfiakkal. Halvány, ábrándos tekintetű szerelmes ifjak ültek vörösképű, gutaütésre predesztinált hadimilliomosok mellett s mialatt a fürge segéd Isten tudja hányadszor tárgyalta le velük a legfrissebb fürdő-pletykát és a Szendrő-ügy utóhullámaikat, tekintetem egy kedves, virágos sarokba menekült, ahol a szép asszonyok és csintalanul kacagó lányok kezeit ápolgatta egy csinos manikűrös kisasszony. Itt nem beszéltek turfról, csak boldog és boldogtalan szerelemről és a kéz kultuszáról, mely utóbbi tanulmányhoz, mint jól sikerült mellékelt ábrák sorakoztak a karcsu, fehér, rózsaszinbe játszó női kezecskék. És én hosszan elnéztem a természetnek e gyönyörű alkotásait és eszembe sem jutott a rossz idő. Elnéztem ezeket a kezeket és őszinte gyönyörűséget találtam bennük.

Valahol azt olvastam, hogy a kéz az ember névjegy-e. Óh, sokkal több annál. Tükre a kéz az ember belsejének, férfinek és nőnek egyaránt, mely elárulja műveltségét és érzelmvilágát. Nem is olyan régen még találkozhattunk elegáns, szép asszonyokkal, akiknek bájos, ápolat arcuk volt, de a kezüket elhanyagolták. Művelt és gazdag nők, akik minden luxust megszerezhettek maguknak, alig egy-két pillanatot fordítottak kezük ápolására. Száz évvel ezelőtt pedig éppen csak a legfelsőbb társadalmi körök ismerték a kézápolást. A leghíresebb művészek portréin konvencionális kezekkel találkozunk. Van Dyk és Rubens képein a hercegnőnek éppen olyan keze van, mint a polgári asszonyoknak: legyezőt szorongat mindegyik. Dürer anatomiailag pontos, bütykös ujjakat rajzol minden képén, Rafael keskeny, liliumfehér angyalkezekben lelte örömét. Csak Leonardo festette Mona Lisájának kezét természetesen nyers, husos, nagy kéznek, de csak a legujabb időkben fordítottak figyelmet a festőművészek arra, hogy ne sablonokat fessenek a kézben, hanem jellegzetes, eleven, lelkes individuumokat, melyek épp oly portrétanulmány-számba menjenek, mint a fej és az arc.

Valóban, a kéz nem lehet mellékfigura sem a portrén, sem a fotografián és elmúlt az ideje annak, amikor a hölgy egy makartcsokor mögé dughatta kacsóit, mikor a fényképész elé állt. A kéz beszél ma már és ha elbujik, akkor mond legtöbbet. Babona az, hogy a tenyér vonalaiból jövődőt lehet mondani, de mutasd meg a kezedet és megmondom, ki vagy, — szereted-e a szépet, a tisztát, a jót. A kéznek arca van,

GYÓGYFÜRDŐK ÉS GYÓGYINTÉZETEK R.-T. VEZÉRIGAZGATÓ: DR. LAKATOS VIKTOR ABBÁZIAI SZANATÓRIUMAI

szepetember 15-én megnyílnak. Tekintve a nagy érdeklődésre, ajánlatos, hogy azok, kiknek orvosuk a tengerparti tartózkodást javallja, már most jegyeztessék elő magukat **október, november és december** hónapokra is, mert szobák csak a jelentkezés sorrendjében kaphatók. A budapesti központi iroda szerzi be a szükséges katonai utazási engedélyeket. — **Kifogástalan élelmezés.** — Mindennemű felvilágosítással készséggel szolgál a részvénytársaság budapesti központi irodája V., Vilmos császár-út 36 (a Lipótvárosi Takarékpénztár bankpalotájában).
Telefonszám 113-15.

mely emlékekről beszél és vannak komoly és vidám, jóságosan szelid és kegyetlenül kemény kezek. Nem egyszer egész tragédiát olvashatsz le a kézről, bánatos szerelmek, elhervadt remények illatát csókolod fel rajtuk. Mäskor ujjongó öröm kigyózik a karcsu ujjak vonalaín és titkos kéjt érezhetsz a bársonyos bőr mögött. A szem a lélek tükre, de a kéz a szíve, melynek dobogását észreveszed egy halkan lüktető ér fölött.

A kéz kultusza a huszadik században elérte azt a tökéletességet, amely méltó hozzá, de a manikűr-kisasszony csak rózsaszín körmöket formál az ollójával, igazi szépséget, értékes bájt csak az ember maga adhat neki. Ki milyent: sok mindentől függ, elsősorban a szív, a lélek, az életmód szabnak számára formát és sok köze van hozzá a szokásnak, erkölcsnek egyaránt.

Ha lehetne megcsinálni, a legszebb és legértékesebb gyűjtemény a női kezek sokféleségéből kerülne ki. Milyen sokat lehetne tanulni abból, ha egy albumban egymás mellett láthatnád fejedelmi dámák, ünnepele színésznők és halkan élő édesanyák kezének képmását . . .

*

Kiváncsi 22. A bokát ismét karcsuvá tenni csak villanyozással és masszázsszal lehet. Ezt persze nem lehet magánaton megcselekedni. Egy pesti utja alkalmával forduljon ehhez értő orvoshoz. Schadekné váci-utcai kozmetikai intézete szintén készséggel ad felvilágosítást. — *Érdeklődő.* Említett szépitőszerek hatástalanok s amelletl ártalmasak is, mert higany van bennük. Különösen, ha az arcbőr tulfinom: könnyen pattanásokat okozhatnak. Ajánljuk a Schadek-féle krémeket. A pattanások ellen Schadek-féle hámlasztószert tessék használni, hámlasztás után a bőrt azonban puhítani és tisztítani kell. — *Pianistin.* Májfoltokat csak orvosilag lehet eltávolítani, ez az eljárás már nem kozmetika. A pattanások eltüntetésére vonatkozólag olvassa el fenti üzenetünket. A frou-frou, cakk és ondulálás ma különösen divat. — *Kiváncsi 1.* Mitesserek, pattanások ellen hámlasztást és gözölést kell használni, de csak akkor, ha a bőr kellő zsírossága. Ha nem elég zsíros, a művelet előtt krémezni kell. 2. Az arcbőr lesütésénél a dióolaj használata nem árt, de bármily tisztá zsíradék is jó. 3. Szőke haját egyszer egy hónapban Kamilla-teával öblitse s napon szárítsa. Így az eredeti szín megmarad. 4. Ha szemöldöke halvány, segítse utána crayon-nal, de ne túlságosan, csak épp annyira, amennyire az arc és a kifejezés megkívánja.

Egyesült Betegápolók és Ápolónők

TELEFON: József 30-12. Országos Egyesülete TELEFON: József 30-12.

Elnök: dr. Záborszky István operateur, volt egyetemi tanársegéd.

Budapest, VIII. ker., Rákóczi-ut 23.

Ápolók és ápolónők, masszörök, masszírozónők, intelligens, elsőrangú szak-erők rendelkezésre állanak. — Távirati megkeresések azonnal elintéztetnek. **Orvosilag vizsgáztatott személyzet! Kérjük a címre ügyelni!** — Tagjaink az ország számos hadikórházában is működnek.

LOHR MÁRIA - KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest, VIII., Baross-utca 85.

A főváros első és legrégebb csipketisztító-, vegytisztító és kelmefestőgyári intézete alapítva 1867. évben.

Telefon: József 2-37.

Fiókok: II., Fő-utca 27, IV., Eskü-ut 6, Kecskeméti-utca 14, VI., Andrassy-ut 16, VI., Teréz-körut 39, V., Harmincad-u. 4, VIII., József-körut 2.

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Aranyhaj. Az ön sorsa távolról sem olyan szomorú, mint ahogy ön látja. Miről van szó? Ön fiatalon szerelemből ment férjhez, boldogan élt hét évig, van egy kislánya — és most kezdi észrevenni, hogy az élet nem könnyű, hogy szerelmen és mulatságon kívül — még más is van a világon. Nos, ez a kis válság többé-kevésbé minden fiatal asszony életében be szokott következni — hál' Istennek, legtöbbször minden komolyabb következmény nélkül. Bizony a valódi élet nem egészen úgy fest, ahogy a leányszobák rózsaszín kódében elképzelik a tizenévesek. Ez azonban igazán nem olyan nagy szerencsétlenség, amikor a maga elszomordása mellett egy kedves kis baba apró szájacskája nevet magára és egy derék férfi komoly szeme nézi magát gyöngéd és mélyéges szeretettel. Miért akar maga ebből a kedves, drága óthomból, amely oly keveseknek adatik meg ilyen zavartalanul — kitáncolni az üres társaságokba, az örök egyforma mulatságokba — és hogy érezhet e mellett hiányérzetet. A boldogság kikötőjéből miért akar kiszállani ismeretlenül kavargó messzi vizekre. Ez a maga egész szomorúsága csak egy kis ideges vágyakozás az olyan képzetek után, amelyekkel egykor kecsegtette magát s nem vette észre, hogy közbe ezeknél sokkal nagyobb és gyönyörűbb valóságot talált. Ne olvasson rossz francia regényeket és ne várjon ismeretlen lovagokat, akika maga meg nem értettségét megváltásá. Maga nem félreértett asszony, hanem inkább egy asszony, aki félreírta a hivatását és a sorát. Az urával és a kislányával törődjék, ne a lelki problémáival, melyek nem is problémák, csak arra jók, hogy az életét elrontsák. — *J. V., Nyitra.* Lakatos László ama művének címe: Két regény. A Hamupipókéat leányok is elolvashatják. Gyermekeknek a Jó Pajtást ajánlhatjuk a legmelegebben. — *K. S., Budapest.* Sajnos, önnek sem mondhatunk sok biztatót. Ezek a versek nem közölhetők és nem merjük hinni, hogy jobbakat fog írni, — ha csak nem nagyon fiatal legény. Formailag még egész kezdetleges, — mondanivalója pedig ugyszólván semmi sincs bennük. — *Góg.* Az uborkafa nem olyan magas, hogy ne lehetne nagyon gyorsan felmászni rá. Hogy mulatságos az ilyen átváltozás? De mennyire, épp azért nem kell haragudni rá. El kell nézni, mint annyi más emberi gyöngeséget. Hogy hallatlan dolog, amiért az új báróné

előbbre akar ülni, mint ön, pedig az a hely önt illeti a mindenféle emberek előtt. Mindenféle emberek? Ej, ej, kérjük alássan — úgy látszik, önben is buzog egy kis góg, vagy legalább is dölyf. Komolyan hiszi ön, hogy fontos az, ki hol ül? Ebben a nagy zivatárban is válogatják a helyeket és embereket? Hagyják abba, higgye el, itt van már az ideje! — *B. I., Nagykapos.* Ön jól tudja, — amint írja, — hogy verse sem irodalmi értékkel nem bír, sem a kritikát ki nem állja, de csak ezuton tudja eljuttatni ahhoz, akihez intézve van, mert Ő lapunk olvasója. Hja, édes uram, ha mi minden szerelmes verset, amelyet bájos hölgy-olvasóink miatt elkövetnek Kárpátoktól az Adriáig, — ha mi azt mind közölnök, akkor olyan vastagon kellene megjelenünk, mint egy lexikon. Ha azt hitte, hogy közölni fogjuk — ebben nem volt igaza. Abban azonban, hogy versének nincs irodalmi értéke és a kritikát nem állja — abban határozottan igaza van. — *Szőke bakfis.* Melyik a legelegánsabb katona? Kétségkívül az a fegyvernem, amelyikhez „Ó“ tartozik. — *L. J.* Az Elmúlt című versben van némi halvány nyoma a poézisnek, de ez is nagyon kitaposott uton jár. Próbálkozzék máskor — mással. Talán akad valami jobb is az írásai között. — *Pianistin.* 1. Egyik sem fiatal leányoknak való olvasmány. 2. Merkler Andor. A többi kérdésre a szépségápolásban felelünk majd. — *Külföldi.* Erről valamelyik nagyobb könyvkereskedő tud választ adni. — *Alma Mater.* 1. Szemere György. 2. Kádár Lehel. 3. Korzón séta közben nem szokás újra meg újra köszönni a találkozásnál. Egyszer köszöntik egymást, de az újabb fordulónál — legfeljebb rámosolyognak egymásra. Ez nincs tiltva. Sőt — csak tegyék, ha jól esik. Mert ugyis olyan kevés a mosolygás. — *Piros szegfű.* Hogy mihez kell piros szegfűt viselni, a szürke zakkóhoz vagy a fekete zsakethez?

Adrienne Schönbrunn de Wall, klasszikus táncosnő.

Angelo felvétele.

Lehetőleg egyikhez sem. A gomblyukvirág mostanában nem divatos, legfeljebb frakkhoz, de a vörös szegfűt akkor sem ajánljuk. — *K. O., Nagyvárad.* Urmánczy Nándorné szakácskönyve erre is megfelel. — *Ispiláng.* Játszani boldog és édes dolog — de nem a komoly emberek szívével. Vigyázzon, mert csak az igaz érzéseknek táruul föl az élet nagy aranykapuja.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

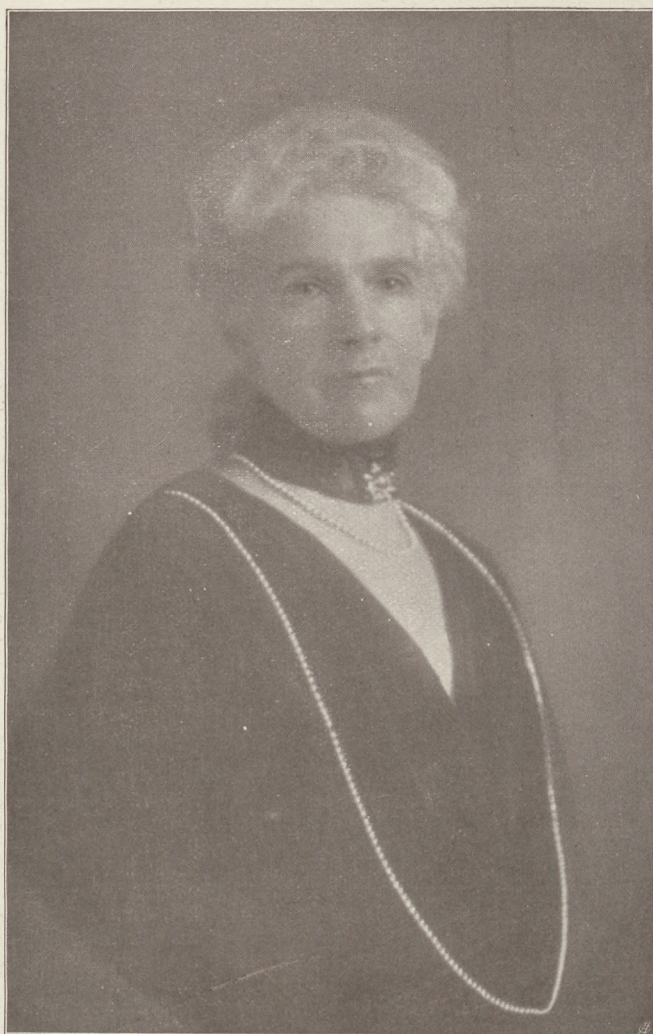
Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

báró Kielmansegg Miksáné, Walderdorff Mária grófnő.
Adèle műterem felvétele.

báró Kielmansegg Miksa alezredes.
Huber műterem felvétele.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.